

FRIGULA BIANKA¹

MÁR MOST HIÁNYZOL

Hogyan örülhetnek egyesek a karanténnak? Otthon ülnek, élvezik a kényszerzünetet, és vagy az a legnagyobb gondjuk, hogy nem találkozhatnak a barátaikkal, vagy az, hogy több a tanulnivaló, mint az iskolában. De belegondoltak már abba, hogy míg ők otthon pihengetnek és „szenvednek”, addig mások kiket vesztek el? Hogy én kit vesztettem el?

A szél vészjóslóan süvített aznap. Megtépázta az égbenyúló fákat, letépte leveleiket, s tovább sodorta őket. Az utcán csend honolt, autók sem jártak. Az emberek visszavonulót fújtak, pedig hozzánk még nem is ért el a járvány.

– Szeretlek! – szólalt meg apu hangosan a mellettem lévő fotelből. Vidáman akart tűnni, de lábát idegesen rázta, és folyton a gyűrődésmentes öltönyét simogatta.

– Ez nekem szólt? – pillantottam fel rá jókedvűen, egy időre felhagyva a

különböző oldalak kattintgatásával a laptopon.

– Nem nyilvánvaló? – mosolyodott el, szája szélén apró ráncok jelentek meg, majd el is tűntek.

– Biztos ne kísérjünk el a reptérre? – sétált le a lépcsőn anyu melegítőnadrágban. Haját laza kontyba fogta. Gondterheltnak tűnt.

– Ha még rátok is várnom kell, akkor biztosan elkésem.

– Hé! – nevettem fel.

– Soma így is megígérte, hogy ötre ideér. De már tíz perce késik. – Ha most lett volna órája, akkor biztosan ránézett volna, amolyan „fontos ember vagyok, nincs időm” nézéssel, de helyette csak aggodalmasan felállt, és járkálni kezdett.

– Somával mész? Én nem engedném, hogy ő vezessen – mondta anyu, megborzongva az emlékektől. Neki is eszébe juthatott, mikor apu dolgozott, és nem volt ki eljöjjön értünk a koncert-

re. Ezért felhívtuk Somát, apu munkatársát, aki az óriási és szerencsére üres parkolóban driftelgetett velünk. Aztán meg százhuszszal repesztett. Mondanom sem kell, másnapra teljesen elment a hangunk.

– Ha rajta múlik, előbb éred el az árkot, mint a repteret – vigyorogtam. Mire apu gyerekesen kiöltötte rám a nyelvét.

– Nem gondoltad meg magad? – sétált oda hozzá anyu. Kezeit átfonta férje nyaka körül, majd felnézett rá. Az ablakon keresztül borongós fény áradt rájuk, amitől angyalok hatását keltettek.

– Nem – csóválta a fejét, és csókot lehelt a nő ajkaira.

– Mi lesz, ha elkapod? – tette fel az a kérdést, ami már egy hete nyomasztotta.

– Nem fogom. Ne aggódj! Csak odamegyek, írok róla, elküldöm a főnökömnek és mire hazaérek, olvashatjátok a cikket az újságban.

¹ Frigula Bianka (14 éves), az SZMPSZ által meghirdetett *A koronavírus idején* című pályázat 1. helyezettje lett a kategóriájában.

– De van egy olyan rossz érzésem!
– felelte nyűgösen, mire a férje a szájára tapasztotta az ajkait. A laptop mögül mosolyogva felpillantottam, majd gyorsan elkaptam a tekintetem.

– Menjetez szobára! – horkantam fel nevetve.

– Vigyázz a szádra! – mondta apu, elválva feleségétől, majd egymásra mosolyogtak. Ekkor valaki ráfeküdt a csengőre, elrontva az aranyos családi hangulatot.

– Nyitom – pattantam fel. Amikor a meztelen lábam a talajt érintette, össze-rezzentem, de folytattam utamat a bejárat felé. Az ajtót kinyitva megcsapott a hideg levegő, és rögtön elátkoztam magam, amiért nem vettem fel zoknit. Először a sötét égre pillantottam, és csak aztán vettem szemügyre az érkezőt.

– Szia, Soma! – köszöntem. A sűrű autójának támaszkodott lazán, és a borús idő ellenére fejére napszemüveget biggyesztett. – Apu már vár.

– Akkor, gondolom, nem fogtok behívni – állapította meg tréfásan.

– Csak ideért – hallottam apa morcos hangját, majd maga után húzva nagy bőröndjét, megállt mellettem, és pusztit nyomott a homlokomra.

– Tényleg vigyázz magadra! – suttogtam, mire apu csak elmosolyodott, és megpaskolta a fejemet. Sosem szerettem, ha ezt csinálja.

A kapu felé húzta telepakolt poggyásztát. Még hogy a nők pakolnak be feleslegesen sok cuccot! Akkor apu miért vitt magával két teli parfümöt három napra?

– Ugye van esernyők? – pillantott anya az égre, és összefonta mellkasa előtt karjait. Igaza volt, bármikor leszakadhatott az ég.

– Persze – legyintett Soma, orrára lökte napszemüvegét, és beszállt a volán mögé. Apu betuszkolta még bőröndjét az autó hátsó rakodóterébe, majd ő is beült.

– Sziasztok! – integetettünk anyuval. Soma kettőt dudálva beletaposott a gázba, és elhajtott.

– Csajos hétvége? – néztem édesanyámra derűsen.

– Kezdjük a házimunkával – bökött játékosan az orromra.

Ez a nap jó emlékként maradt meg mindenkiben. Amíg apu nem volt otthon, addig anyuval mindenfélét csináltunk. Először sütöttünk, miközben tölünk szokatlan módon bekapcsoltuk a rádiót, és a slágereket énekelve gyúrtuk a tésztát. Takarítottunk is a zenére, míg én a felmosóval táncoltam, addig anyu

a portörölővel énekel, kissé hamisan. Valahogy túl vidámak voltunk, annak ellenére, hogy apu mekkora kockázatot vállalt.

Másnap beszereztünk néhány új dolgot is, köztük egy olyan feliratot, hogy „Üdv itthon!” – bár ezt inkább az egyik szekrény mélyére süllyesztettük, mikor rájöttünk, hogy hiba volt megvenni. A plázában azt is megengedtük magunknak, hogy bemenjünk az egyik legdrágább ruhaboltba, és különböző gyönyörűségeket próbálunk fel. Persze nem vettünk meg semmit, ami az eladóknak már kevésbé tetszett. Szóval mindent megtettünk, hogy apu jó légkörbe érkezzen haza.

– Szerintem szép munkát végeztünk – tette anya kezét a combomra, mikor pár nap múlva ledőltek a kanapéra.

– Ügyesek voltunk – bólintottam büszkén, főleg azért, mert eddig nem végeztem túl sokszor házimunkát.

– Apád határozottan örülni fog, ha ma hazajön.

– Szerintem is. Várj, azt hiszem, csörög a telefonod – szóltam meg hirtelen, mikor valami rezegni kezdett alattam. Odébb ültem, és kihalásztam a párnák alól a telefont, majd anyu kezébe nyomtam.

– Halló? – szólt bele, mielőtt megnézte volna, ki az. – Ó, szia! – „Apád az”, tátogta.

– Mit mond? – hajoltam közelebb, de így sem hallottam semmit.

– Hogyhogy? És akkor mikor érsz haza?

– Hangosítsd ki! – magyaráztam, de anyu nem is figyelt rám.

– Hogy mi? – kerekedett el a szeme.

– De, ugye, nem... – sápadt el teljesen.

– Anya!

– Majd hívj, ha tudsz valamit! – azzal kapkodva letette, majd letörölt egy kőszá könnycseppet.

– Mi történt?

– Apádat nem engedik el a reptérről, mivel Olaszországban volt, nem akarják, hogy csak úgy áthozza a vírust, már ha elkapta. Ott tartják megfigyelni, a biztonság kedvéért.

– Biztos nem kapta el – csóváltam a fejemet. Elképzelhetetlennek tartottam.

Egy kinkeserves hét következett, amikor is anyuval az ujjunkat tördelve járkáltunk fel-alá, és nem mentünk sehova, nem tettünk semmit. Lerágtuk a körmünket idegességünkben, de semmi hasznosat nem tudtunk csinálni. A tanulással felhagytam, mert időközben bezárták az iskolát. Nem érdekelt minket semmi, csak a telefon csörgé-

se. Vártuk a hívást, ami vagy összetör mindent, vagy végre levegőhöz juttat. Aztán egyszercsak megszólalt a telefon a konyhapulton. Anyuval egymásra néztünk, majd egyszerre vetődünk a hang felé. Gyorsabb voltam, felvettem, és azonnal kihangosítottam.

– Szia, apu! – szóltam bele félénken.

– Szia, anyád is ott van? – kérdezte.

– Itt vagyok.

– Hát jó... Szóval, nem is tudom, hol kezdjem. Én... – mély levegőt vett. – Elkaptam a vírust – mondta ki végül. Anya mintha ezer darabra hullott volna a szavak hallatán, és remegni kezdett. Én pedig, ha nem támaszkodtam volna a pulton, erőtlenségemtől most csúnyán elterültem volna.

– Apu... – kezdtem dadogva, de nem tudtam mást mondani. A torkomban óriási gombócot éreztem.

– A teszt is kimutatta – mondta erőtlenséggel, majd összeresztünk, mikor meghallottuk száraz köhögését.

– Csinálják meg még egyszer! – szólt meg anyu visszatartva a könnyeit. Megfogtam a kezét, és megszorítottam.

– Már elvégezték többször is.

– És akkor most mi lesz? – kérdeztem, megpróbálva legyőzni a gombócot.

– Átszállítanak egy kórházba, és elkülönítenek. Amíg nem merül fel hányás vagy hasmenés, addig nem adnak semmit. Nem tudnak mit csinálni.

– Apu! – fakadtam sírva. Nem bírtam tovább. Hogy történt ez?

– Ne sírj, még itt vagyok! – vigasztalt, de megtört hangja nem nyugtatott meg. A túloldalon beszélgetést hallottunk és apu távoli hangját. – Most mennem kell. Vigyázzatok magatokra!

– Té is – sütötte le anyu a szemét –, te is!

Ha azt mondom, hogy ezek után úgy viselkedtünk, mint a zombik, akiknek a telefoncsörgés számított agynak, akkor nem mondok hülyeséget. Nem beszélünk, csak elmentünk egymás mellett, és néha megkérdeztük a másiktól, hogy „Téged már hívott”? Holott tudtuk, hogy nem, de az üresség, amit akkor éreztünk, megmagyarázhatatlan. A tudat, hogy az egyik szeretteidet elvesztheted, ijesztő. Megbénít, és nem enged, csak ha már eldőlt a sorsa.

Egyik nap még Soma is ájtott, hogy megnézzé, hogy vagyunk.

– Nyugodjatok meg, Marcinál nem ismerek erősebb embert! Úgy összekapja magát, mint a sicc! – mondta akkor. Aztán eltelt még egy hét. Semmi. Mi nem akartuk felhívni aput, mert mi

van, ha felkeltjük, mikor alszik? Vagy éppen harcol az életéért, és mi megzavarjuk a küzdelmet. Úgyhogy csak vártuk a hívást.

Még a nagyihoz is átmentünk. Na, nem azért, mert akartunk. De akaratos egy nőszemély!

Aztán az egyik esős napon filmet néztünk anyuval, mert már nem volt jobb ötletünk. Valami vígjáték volt, azt hiszem, de egyikünk sem nevetett rajta igazán. Szóval, azon az esős, borús napon befutott a hívás. Anyu azonnal a kanapé melletti asztalhoz nyúlt, és felvette, de persze megint nem hangosította ki.

– Marcell? – kérdezte reménykedve, aztán összeráncolta a homlokát. – Maga nem a férjem! Ki maga?

Csak annyit hallottam, hogy egy férfigang magyaráz valamit. Aztán anya elsápadt. A kezemet a számhoz kaptam. Tudtam, mit mondtak neki. A szemem könnybe lábadt, légzésem felgyorsult.

– És képesek orvosnak nevezni magukat? – kérdezte dühösen, de szemét könnyek égették. – Ne asszonyozz nekem! Meg kellett volna gyógyítaniuk! Nem halhatott meg! – fakadt sírva erőltlenül. A telefon kiesett a kezéből, és arcát a kezébe temette. A szőnyegen lévő készülék még világított egy ideig, aztán letették. Forró könnyek csordultak végig az arcomon. Ez lehetetlen! Anyuhoz bújtam, válla zokogása ütemére mozgott. Ki tudja, meddig kupo-rogtunk ott a könnyeink között. Anya a férjét siratta. Én az apámat. Ennek nem így kellett volna történnie! Apu elmegy Olaszországba, és hazajön. Kiadják a cikkét, és a pénzből elmegyünk volna kirándulni. Ehelyett... Ki fogja most már megpaskolni a fejemet, amit úgy utálok? De apu, ez már annyira hozzád nőtt! Nem hagyhat sz itt minket!

Nem tudom, hány óra lehetett, mikor még mindig a kanapén ülve szipogtunk a gondolatainkba mélyedve, az esőhöz hozzátársult a villámlás is. A kinti vihar tökéletesen visszaadta a bennünk dúló fájdalmat. Amikor dördült egyet az ég és megremegett a ház, olyan volt, mintha az emlékek széthasítanák a fejünket. Minden dühös csapásra egy szép kínzó emlék. BUMM! Például amikor megtanultam biciklizni.

– Apu, fogsz? – kérdeztem a biciklin egyenesen előre nézve, mert végre örültem, hogy megtaláltam az egyensúlyt.

– Persze – hallottam távoli hangját. – Bár már egy ideje lemaradtam – vont vállat nevetve, én pedig csak repesztettem előre, és vissza sem néztem. Gond-

talannak éreztem magam, volt egy tökéletes családom, szeretők egymást. Sosem lesz semmi újra a régi.

BUMM! Ki fog megtanítani vezetni? Megígérted! Azzal viccelődtünk, hogy Soma autójával fogok gyakorolni, mert az övére már úgylis ráfér egy kis karcolás. De nélküled hogy viccelődjek a haverjaidon? Ezzel tudod, mekkora nyomot hagysz mindenkiben? Senki sem fog többé őszintén nevetni. Örökre megpecsételődünk a gyász jelével.

– Fel kell hívnom Somát – állt fel végül anyu, teljesen kisírt szemekkel. Hangja olyan volt mintha náthás lenne. – Neki is tudnia kell.

A dívány megtartotta formáját, ahogy összegömbölyödött. Én pedig nagyot nyújtózva visszatakaróztam a pokrócba. A kanapé mellesleg kicsi volt kettőnknek, de egymáson sírni jó volt rajta.

– Tudom, hogy késő van. Igen, hajnali három. Tudom. – motyogta anyu a telefonba. Nem kis híja volt, hogy újra elbögje magát. – Soma! Marcell meghalt.

A végén már újra sírt, pedig csak most fejezte be, hátát a falnak döntötte, és a talajig csúszott. Annyira rossz volt őt így látni! Egyszerűen van, amikor az ember már annyit sírt, hogy elapadnak a könnyei. Hát belőlünk még maradt mit kizúdítni. Anya Somának zokogott a telefonban, akit bár nem hallhattam, tudtam, hogy őt is megviseli a hír. BUMM! A kínzó emlékek csak úgy ellepték az elmémet. Bármire gondoltam, mindenhol ott volt Ő. Jókedvűen mosolygott.

Felkeltem, azzal a szándékkal, hogy a mosdóban rendbe teszem magam kicsit, de akaratlanul is apuék szobája felé vettem az irányt. Bent megcsapott a füledt levegő szaga. Rég volt már itt szellőztetve, ugyanis az utóbbi időben anyu a kanapén aludt. Tekintetem az üres ágyra vándorolt. Ezek után hogy aludjon itt?

A pipereasztalhoz lépkedtem, mezelen lábamat csiklandozta a puha, szőrös szőnyeg. Kerültem a tükörképemet, ezért inkább az asztalkán lévő dolgokat figyeltem. Anyu hajkeféje, anyu sminkcsetei, anyu parfümje. És apu harmadik parfümje is itt van! Levettem a kupakját, és beleszipantottam. A hirtelen erős illattól prüszögni kezdtem, majd kicsit távolabbról is beleszagoltam, mire annyira elérzékenyültem, hogy a földön kötöttem ki. Ledőltem a szőnyegre, és bögni kezdtem. Tudhattam

volna, hogy apu illata túl durván fog érinteni. De nem tudtam megállni.

Végül óvatosan visszatettem minden képet, ruhadarabot és tárgyat a helyére, amiket megnézegettem saját magam kínzására, majd remegő lábakon visszakullogtam a nappaliba. Anyu már a fotelben aludt csendben. Teljes sötétség vett körül, és csak az alábbhagyó vihar zajait lehetett hallani. Halkan visszafeküdtem a kanapéra, és elfáradva a sok könny hullatástól álomba merültem.

Ott újra láttam aput, ahogy kiszállt a taxiból. A hatalmasra tárt ajtón szaladtam ki felé. A nyakába ugrottam, ő pedig körbepörgetett a levegőben. Anyu mosolyogva figyelt minket az ajtóból, de ő is örült, hogy férje hazajött. Annyira élethű volt, hogy már majdnem elhittem. Majdnem elhittem, hogy talán mégsem történt meg, és még él.

– Apa? – ültem fel reménykedve a díványon. Aztán szíven dőfött a felismerés. Nincs többé.

– Te sem aludtál jól? – kérdezte anyu, aki a fotelben helyezkedett el nagyobb helyet hagyva nekem a kanapén. Szeme feldagadt, haja teljesen kócos volt. Ha ő így festett, akkor én inkább tükörbe sem nézek majd.

– Csoda, hogy el tudtam aludni – fordultam a hátamra. Az ablak felől halvány fény szűrődött be. – Hány óra van?

– Délután egy.

– Tényleg megtörtént? – lélegeztem mélyeket a feltörő emlékektől.

– Tényleg – bólintott anyu sóhajtva. – Először én is reménykedtem.

– Annyira hiányzik már most – beszéltem tovább, mert tudtam, ha abba hagyom, egyedül maradok a gondolataimmal, és akkor újra sírni fogok.

– Igen, nekem is.

Tudni, hogy sosem láthatjuk őt többé, finoman fogalmazva is rossz érzés volt. Olyan, mintha egy mély gödörbe estünk volna, és csak zuhantunk és zuhantunk, majd egy óriásit koppanva földet értünk. Sokáig fog tartani kimászni. Már ha erősek vagyunk, és ki tudunk. De apa bízik bennünk. Tudom, hogy elhiszi, képesek vagyunk talpra állni a segítsége nélkül is. Két erős nő hagyott maga után, akik össze fogják szedni magukat, és ha nem is hamarosan, de egyszer újra boldogok lesznek, és mosolyogva tekintenek vissza a régi szép emlékekre.